

Arrest

nr. 101 925 van 29 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 december 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 november 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat F. LANDUYT en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, (A.M.K.), verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben en van origine een Pashtoun te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in het dorp Pachayee Qala, district Khewa, provincie Nangarhar. U woonde daar met uw ouders en twee broers. U ging nooit naar school.

Op 1 juli 2010 begon u dankzij (M.K.B.) - een kennis van uw vader en het hoofd van de anti-drugs brigade - te werken als veiligheidsagent bij UNAMA (United Nations Assistance Mission in Afghanistan). U diende het gebouw van UNAMA in Jalalabad, hoofdstad van Nangarhar, te bewaken. U was

opgesteld bij het eerste checkpoint. Voor u dit werk kon uitoefenen, volgde u eerst een training van 20 dagen. Elke 12 dagen mocht u enkele dagen naar huis. Drie weken voor uw vertrek ontving u een eerste dreigbrief. Uw vader las hem en zei u te stoppen met uw werk. U nam de brief echter niet serieus en u keerde terug naar uw werk. Een week later werd er een tweede brief bij u thuis bezorgd. U nam hem opnieuw niet serieus en ging terug aan het werk. Pas bij de derde brief die u een week later ontving, besepte u dat het voor u te gevaarlijk werd. De volgende dag - in april-mei 2012 - vluchtte u weg uit Afghanistan.

Op 11 juni 2012 kwam u aan in België en een dag later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas dient u volgende documenten in: een 'certificate of appreciation' van de UN, een brief van uw commandant die bevestigt dat u werkte voor het UNAMA, uw stemkaart, uw werkkaart, drie dreigbrieven en uw 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument).

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven die u zou ontvangen hebben dermate vaag, beperkt, stereotiep en ongeloofwaardig zijn dat er aan uw asielmotieven geen geloof meer kan gehecht worden. Samengevat is het enige wat u over die dreigbrieven kan vertellen dat u er drie hebt ontvangen op drie weken tijd, dat uw vader er bij u op aandrong te stoppen met uw werk en dat u pas na de derde brief stopte met werken en tot het besef kwam dat het gevaarlijk werd voor u (CGVS vragen 121-156). Er is u keer op keer gevraagd om meer informatie te geven over wat er precies gebeurde wanneer u die dreigbrieven ontving. Op geen enkel moment slaagt u erin de indruk te wekken dat u hierover een spontaan verhaal kan vertellen. Ook wanneer u concrete zaken worden gevraagd zoals wanneer u die dreigbrieven kreeg, hoe u ze kreeg en wat erin stond, moet u het antwoord schuldig blijven. Van iemand die beweert dit alles persoonlijk meegemaakt te hebben, mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij hier uitgebreider en meer doorleefd over kan vertellen. U blijft op dat vlak zwaar in gebreke. U wekt hierdoor absoluut niet de indruk dat u werkelijk hebt meegemaakt wat u het CGVS voorhoudt. Ook voor het feit dat u het pas na de derde brief te gevaarlijk vond om nog in Afghanistan te blijven, kan u geen zinnig antwoord geven. Zo stelt u dat u pas na de derde brief vertrok omdat "u de eerste twee niet serieus nam omdat u de oudste zoon van uw vader bent". Wanneer hier dieper op ingegaan wordt, vertelt u dat "u dacht dat de eerste twee normale brieven waren", terwijl uw vader u al had gezegd dat u moest stoppen met uw werk. Nog later herhaalt u nog eens dat "u wist dat het gevaarlijk werd omdat u bang werd". Deze opeenvolgende verklaringen slaan nergens op. Eenzelfde patroon kunnen we vaststellen bij uw antwoord op de vraag waarom u dit niet meldde aan de autoriteiten of op uw werk (CGVS vragen 160-168). U stelt dat "u het niet zei omdat u het niet zei". Wanneer hier dieper op wordt ingegaan, verklaart u dat "u niets zei omdat u bang was", maar uit uw voorgaande verklaringen blijkt dat u de eerste twee brieven niet serieus nam. Meer zelfs, u keerde beide keren gewoon terug naar uw werk. Dat u evenmin weet wat er in die dreigbrieven stond, getuigt van een dusdanige desinteresse in uw eigen problemen dat dit de waarachtigheid van uw asielrelaas verder ondermijnt. U had die inhoud gemakkelijk te weten kunnen komen: zelfs uw vader was in staat die brieven te lezen. Verder is het weinig aannemelijk dat de taliban u tot driemaal toe de kans zouden geven om met uw werk te stoppen. Na de eerste twee dreigbrieven bent u telkens zonder problemen een week gaan werken en kende u ook thuis geen problemen. Er kan van de taliban verondersteld worden dat zij een dergelijke provocatie niet zomaar zouden laten passeren. Dat is niet bepaald hun stijl. Indien zij het werkelijk op u gemunt hadden mag er van uitgegaan worden dat zij hardere maatregelen zouden treffen om u te raken. Het sturen van twee extra dreigbrieven, zonder verdere actie, hoort daar niet bij. De afwachtende houding en het oneindige geduld dat zij hierbij ten toon spreiden, hoort niet bij de modus operandi van de taliban. Dat zij nadat u vertrok niets van zich lieten horen, is al even onwaarschijnlijk indien zij het werkelijk op u hadden gemunt (CGVS vragen 117-119, 170). Wat u over die dreigbrieven en uw asielmotieven vertelt, is bijgevolg niet alleen compleet onlogisch, maar ook nog eens zeer onwaarschijnlijk. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven volledig onderuit gehaald.

Daarnaast kan er evenmin veel geloof gehecht worden aan uw beweringen in verband met uw werk voor UNAMA. U verklaart dat uw taak bij het eerste checkpoint erin bestond de poort te openen wanneer een auto kwam aangereden (CGVS vragen 48, 63-66). Dat een veiligheidsagent bij het eerste checkpoint dat gepasseerd moet worden om de gebouwen van de UN binnen te geraken auto's 'zonder boe of ba' doorlaat, is niet geloofwaardig. Gezien het hoge profiel van de gebouwen van de UN en het verhoogde risico op doelgerichte aanslagen is het niet plausibel dat u auto's moest doorlaten zonder eerst vooraf een zekere controle uit te voeren. De twijfels omtrent uw profiel als veiligheidsagent bij de UN worden nog versterkt doordat u weinig tot geen details kan geven over de 20-daagse training die u zou gevolgd hebben voordat u uw taak als veiligheidsagent kon opnemen (CGVS vragen 43-47, 49-50). De zaken die hierover kan vertellen zijn zodanig summier en stereotiep dat dit onvoldoende is om uw functie aannemelijk te maken. Wat u vertelt, kan immers door gelijk wie worden aangebracht. Hiervoor moet heus niet de opleiding gevolgd hebben. Het is vrij logisch dat als men een opleiding tot veiligheidsagent krijgt, er dan ook wordt aangeleerd hoe men met een wapen omgaat en hoe men iemand moet controleren. Toen u om meer details werd gevraagd kwam u niet verder dan te stellen dat u leerde om te gaan met een machinegeweer en hoe een doelwit te raken. Dit is andermaal een zeer algemeen en stereotiep antwoord. Verder dan dit geraakt u niet. Uw verklaringen tonen dan ook niet aan dat u deze functie werkelijk uitgeoefend hebt. Deze overwegingen worden bevestigd doordat u niets kan vertellen over uw werkgever: het UNAMA (CGVS vragen 6, 30-32, 58-60). U kan er omzeggens niets over vertellen, weet niet waarvoor het letterwoord staat en kan ook niet aangeven of en wat het verschil is tussen de UN en UNAMA. Wat u er dan wel over weet, blijkt overigens fout te zijn: de UN is geen ngo zoals u nochtans beweert. Voorts beweert u ook geen contact te hebben gehad met andere diensten: noch de Afghaanse regering, noch het Ministerie van Binnenlandse Zaken, noch de Afghaanse politie zou contact met u gehad hebben, terwijl uw werkkaart bizar genoeg wel door de Afghaanse politie aan u werd uitgereikt (CGVS vragen 51-52, 54-57, 86-88). Dat wijst erop dat u toch onder hun diensten ressorteerde. Op basis van deze vaststellingen kan er geen geloof gehecht worden aan uw bewering dat u zou gewerkt hebben als veiligheidsagent voor de UN, laat staan dat u om deze reden problemen met de taliban zou hebben gekregen.

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat er getwijfeld dient te worden aan uw recente verblijf in uw beweerde regio van herkomst. Zo is uw kennis van bepaalde gebeurtenissen in uw regio van herkomst, waar u uw hele leven zou gewoond hebben, erg beperkt. U bent niet op de hoogte van een landconflict in uw regio dat toch al enige tijd aansleept (CGVS vragen 193, 211). Gezien het belang van land en stamverbanden in Afghanistan is het weinig aannemelijk dat u nooit gehoord zou hebben over een dergelijk conflict. Daarnaast beweert u dat er nooit overstromingen voorkomen in uw district, terwijl uit informatie waarover het CGVS beschikt duidelijk blijkt dat dit wel het geval was en dat hierbij aanzienlijke schade werd aangericht (CGVS vraag 194). Iemand die zijn hele leven in Khewa zou verbleven hebben, mag verondersteld worden te weten dat er van tijd tot tijd overstromingen zijn in zijn district, iets wat een enorme impact heeft op het dagdagelijkse leven en vooral ook de landbouw. U weet wel iets te vertellen over een Japanner die ontvoerd werd in uw district, maar dat hij een dag na zijn ontvoering vermoord is teruggevonden, is u echter compleet ontgaan (CGVS vragen 191-192). Iemand uit Khewa, die gehoord heeft dat een Japanner werd ontvoerd, moet wel op de hoogte gebracht geweest zijn van de uitkomst - en dus de dood van die Japanner - hiervan. Voorts hebt u evenmin weet van de uitdeling van zaden en meststoffen in uw district (CGVS vraag 216). Uw gebrek aan kennis over deze zaken, die betrekking hebben op de onmiddellijke leef sfeer, laat toe te twifelen aan uw recente herkomst uit Khewa. Dat u deze zaken niet weet wijst er immers op dat de band die u met uw district had niet langer die was van iemand die er woonde. Dat u sinds juli 2010 pas om de 12 dagen naar Khewa zou zijn teruggekeerd doet aan deze vaststelling geen afbreuk aangezien u telkens vier dagen thuis zou geweest zijn bij uw familie (CGVS vraag 78). Bovendien bestrijken de gebeurtenissen hier beschreven een periode van meerdere jaren die teruggaan tot vóór u het grootste deel van uw tijd in Jalalabad zou doorgebracht hebben (alle relevante informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map).

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen, de aantasting van uw algehele geloofwaardigheid, laten niet toe u het voordeel van de twijfel toe te kennen voor wat betreft de essentiële feiten van uw asielrelaas, noch laten zij toe uitsluitel te geven over uw recente herkomst, meer bepaald uit het district Khewa. Bijgevolg kan u op basis hiervan evenmin de status van subsidiaire bescherming overeenkomstig art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

Op basis van uw verklaringen besluit het CGVS dat u in de mogelijkheid verkeert in de stad Jalalabad, provincie Nangarhar een veilig onderkomen te vinden en u dus geen aanspraak kan maken op het statuut van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat uw kennis van de stad dat van een occasionele bezoeker ruim overstijgt (CGVS vragen 67-74). Aangezien de bewering dat u er werkte als bewakingsagent weerlegd is, laat dit uitschijnen dat u reeds langer in Jalalabad woont en er andere bezigheden had. Volledigheidshalve dient ook nog opgemerkt te worden dat volgens het UNHCR voor mannelijke alleenstaanden en gezinnen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) vervalt indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (zie informatie die toegevoegd werd aan uw administratief dossier). Vanuit het kader van een asioldossier bekeken is er bijgevolg niets dat uw terugkeer naar Jalalabad in de weg staat. U bent vertrouwd met de stad, u bent jong en in staat om te werken en u hebt familie die u eerder ook al uit de nood zou geholpen hebben (CGVS vragen 177-178).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Jalalabad, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara en stemkaart bevestigen uw identiteit wat door het CGVS niet betwist wordt. Door u voorgelegde documenten kunnen enkel aanvaard worden als bewijsmateriaal indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen. In uw geval is dit niet het geval. Hierboven is al uitgebreid beargumenteerd waarom er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen betreffende de dreigbrieven en uw werk. Bovendien zijn de dreigbrieven en de bevestiging van uw commandant met de

hand geschreven documenten wat door eender wie eender waar kan zijn opgesteld. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Voorts blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat zulke documenten in Afghanistan gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van uw certificaat en werkkaart is dus erg gering (informatie, zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel haalt verzoeker een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

Verzoeker stelt dat zijn verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven geloofwaardig zijn. Hij bevestigt te hebben gewerkt voor de UNAMA als veiligheidsagent.

2.1.2. Bij brief van 5 april 2013 brengt verzoeker twee foto's bij van hemzelf in uniform.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de Vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verweerder stelt terecht dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet volstaat om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze vrees dient immers ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen en verzoeker dient in dit verband de vrees concreet aannemelijk te maken.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat er wat hem betreft sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Verzoeker legde immers vage, stereotiepe en ongeloofwaardige verklaringen af met betrekking tot de dreigbrieven die hij zou ontvangen hebben. In de mate dat verzoeker tewerkgesteld was als veiligheidsagent maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van deze voorgehouden tewerkstelling problemen zou hebben gehad aangezien het voorgelegde "certificate of appreciation" van 30 april 2012 hieromtrent niets vermeld. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat zijn profiel van veiligheidsagent aanleiding zou kunnen geven tot vervolging. Bovendien zijn er ernstige redenen om te twifelen aan zijn recent verblijf in zijn beweerde regio van herkomst. Op basis van het geheel van deze vaststellingen kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers asielrelaas, meer bepaald aan de door hem aangehaalde problemen met de taliban.

Verweerder stelt tevens terecht vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, citaten uit rechtsleer en rechtspraak en een herhaling van zijn asielrelaas. Hij neemt de motivering van de bestreden beslissing letterlijk over waarbij hij zijn verweer louter baseert op het ontkennen van de motieven zonder een poging te ondernemen om die te weerleggen. Een dergelijk verweer is niet ernstig en vermag geenszins de motivering van de bestreden beslissing ontkrachten.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoeker beroept zich in een tweede middel op een schending van de artikelen 48/4 en 57/6 van de vreemdelingenwet en schending van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951.

“Het is ten onrechte dat het CGVS de situatie uit Jalalabad heeft beoordeeld, terwijl het werkelijk vaststaat dat verzoeker afkomstig is en zijn belangen heeft in een regio waarvan algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie problematisch is.” Verzoeker verwijst naar een beoordeling in de zin van artikel 48/4, § 2, c) aangaande de situatie in Kaboel ten aanzien van zijn persoon.

Verzoeker voert het risico aan in de zin van artikel 48/4, § 2, b) omwille van hetgeen hem is overkomen. Hij verwijst naar informatie van UNHCR.

2.3.2. De Raad ontwaart in de bestreden beslissing geen onderdeel inzake de situatie in Kaboel.

Verzoeker weerlegt niet op concrete wijze waarom ten aanzien van zijn persoon de situatie in Jalalabad niet dient te worden beoordeeld. Wat de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, blijkt dat de bestreden beslissing te dezen een omstandige analyse bevat die gesteund is op uitgebreid onderzoek (administratief dossier, stuk 14). Deze analyse wordt niet dienstig weerlegd.

Derhalve kan besloten worden dat het geweld in Jalalabad beperkt is en niet aanhoudend van aard. De aanslagen zijn eerder gericht tegen bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Voor burgers in Jalalabad is actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In casu is verzoeker een volwassen, zelfstandige jongeman die reeds verschillende jaren in Jalalabad heeft gewoond en hij brengt zelf geen enkel argument aan waarom hij niet in de stad Jalalabad zou kunnen leven.

Rekening houdend met de algemene omstandigheden, *in casu* de veiligheidssituatie in Jalalabad, alsook met de persoonlijke omstandigheden van verzoeker, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker geen feiten of elementen heeft aangehaald waaruit blijkt dat hij zich niet in Jalalabad zou kunnen vestigen om de algemene situatie in zijn district Khewa, provincie Nangarhar te ontlopen.

Waar verzoeker vreest het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet gezien hij in voortdurende angst zal leven dat hetgeen hem overkomen is, zich zal herhalen, dient naar het hoger vastgestelde te worden verwezen waaruit blijkt dat verzoekers relaas ongeloofwaardig werd bevonden zodat hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS